

За наукові КАДРИ

ВІВТОРОК
16
ЛИСТОПАДА
1954 року
№ 29 (428)

Ціна 20 коп.

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому та місцевому Одеського Державного Університету ім. І. І. Мечникова

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ СТУДЕНТІВ

Право вчитися — священне право молодості. Щасливий той, хто в повну міру своїх можливостей може ними користуватися. Нам, юним громадянам соціалістичної держави, випало велике щастя жити в країні, де право вчитися належить кожному. Для нас відкриті школи, інститути, університети. Лише після війни відкрито сто двадцять шість нових вищих навчальних закладів. Півтора мільйона юнаків і дівчат оволодівають в них самою передовою наукою, готуються до великої творчої роботи. Тільки в цьому році країна одержала спеціалістів на 56 процентів більше, ніж в 1941 році. Збільшено випуск спеціалістів для ряду галузей промисловості і сільського господарства.

Недавно прийнята Радою Міністрів СРСР і Центральним Комітетом Комуністичної партії Радянського Союзу постанова про поліпшення розподілу і використання спеціалістів з вищою і середньою спеціальною освітою є широкою програмою дальшого розвитку вищої і середньої спеціальної освіти в Радянському Союзі і свідчить про батьківську турботу партії і уряду за підготовку наукових і технічних кадрів.

Широко відкриті двері вузів для дітей трудящих в Китайській Народній Республіці, в країнах народної демократії. Сини і дочки робітників і селян, які ще недавно не мали доступу до науки, з жаром взялися за навчання.

Держави, в яких влада знаходиться в руках народу, витрачають величезні кошти на розвиток освіти, культури, спорту. Турбота про підростаюче покоління є непорушним законом цих країн.

Завтра прогресивне студентство світу відмічає Міжнародний день студентів.

Радянське студентство, як і студентство всіх демократичних країн, виражає свою солідарність з юнаками і дівчатами країн капіталу, які змушені вести наполегливу боротьбу за демократизацію освіти, за створення таких умов, при яких діти трудящих одержали б можливість вчитися в вузах.

Гонка озброєнь, що проводиться в капіталістичних країнах, скорочує і без того мізерні можливості, які виділяються на освіту.

Достіг сказати, що лише один процент державного бюджету США виділяється на освіту. 94 проценти студентів Іспанії не одержують сти-

пендії. В Іспанії на протязі останніх років число студентів зменшилось на 50 тисяч. В Ірані, країні з майже двадцятип'ятимільйонним населенням, є тільки чотири вузи.

Навність великої армії безробітних в країнах капіталу приводить до того, що по закінченні вузів молоді спеціалісти не можуть застосувати свої знання, вимушені братися за любую роботу, тільки б мати кусок хліба.

На чолі багатомільйонної армії студентів виступає Міжнародний союз студентів. Послідовна боротьба за інтереси молоді, яка вчиться, здобула цій організації широку популярність серед юнацтва. Біля шести мільйонів молодих людей із 72 країн входить в Міжнародний союз студентів.

Радянське студентство посилає в цей день своїм закордонним друзям побажання успіхів у їх справедливій і благородній боротьбі.

Разом з усіма студентами Радянського Союзу, студенти Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова зустрічають цей день новими досягненнями в учбовій та науковій роботі і готовністю перетворити в життя історичні рішення партії і уряду.

В наказі ректора по Одеському державному університету в честь 37 роковин Жовтня оголошено подяку 95 студентам, які вміло поєднуючи учбову і громадську роботу, готуються стати достойними громадянами нашої країни. Потолов, Єфіменко, Мошняга, Найдман, Кофф, Гомоляко, Морозовська, Лі-Ру-Сі, і т. д. Всіх не перерахувати. Імен, якими гордяться студенти університету багато. Заслуженим авторитетом і повагою користуються вони серед товаришів. В нашій країні учаться всі. Всюди — в містах і селах юнаки і дівчата наполегливо оволодівають висотами знань, вдосконалюючи свою майстерність. В нас існує система заочної вечірньої і середньої спеціальної освіти, яка широко себе виправдала. В Одеському державному університеті, наприклад, на гуманітарних факультетах навчається на 227 осіб більше, ніж на стаціонарі. Взввши одну висоту, радянська молодь прагне оволодіти слідувочою, більш трудною.

Вірна ідея миру і дружби між народами, молодь країни соціалізму віддасть всі свої знання і сили справі зміцнення миру на землі.

На честь Всесвітнього дня молоді

Дев'ять років назад на Всесвітньому конгресі молоді в Лондоні була заснована Всесвітня федерація демократичної молоді (ВФДМ). День створення ВФДМ прогресивна молодь світу проголосила своїм святом — Всесвітнім днем молоді.

Радянські юнаки і дівчата, виховані в дусі пролетарського інтернаціоналізму, приймають дійову участь в міжнародному молодіжному русі, скерованому на захист миру, на зміцнення дружби між народами.

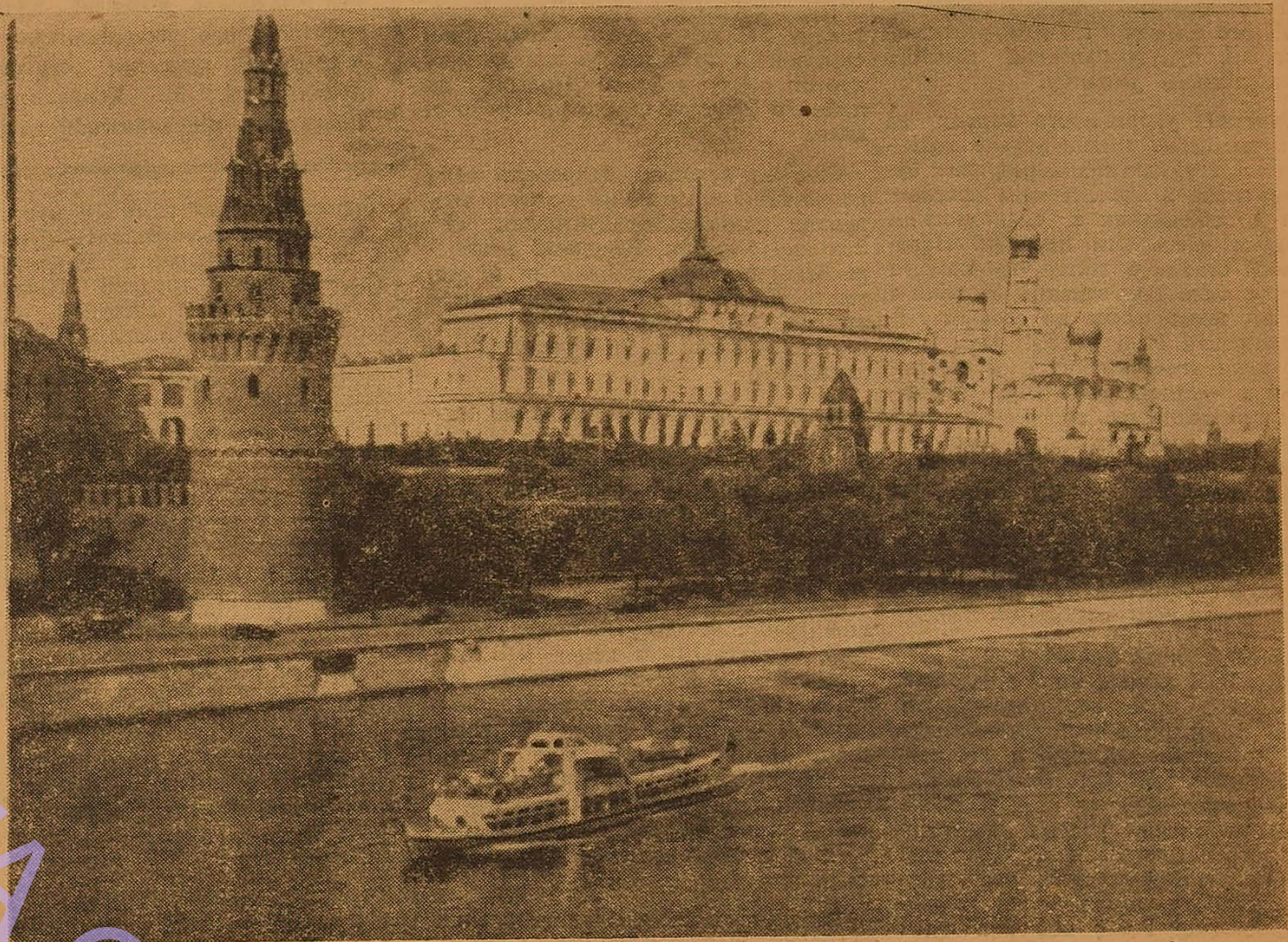
11 листопада в Колонному залі Будинку спілок відбулись збори юнаків і дівчат Москви,

присвячені Всесвітньому дню молоді.

Виступаючи з доповіддю, секретар МК ВЛКСМ т. Халдеев розповів про боротьбу прогресивної молоді за мир, демократію і краще майбутнє, про роль ВФДМ в зміцненні єдності молодіжного руху.

Учасники зборів від імені молоді столиці прийняли привітання ВФДМ, в якому говориться, що юнаки й дівчата Радянського Союзу будуть з ще більшою енергією боротися за розширення і зміцнення міжнародного юнацького руху.

На заключення відбувся концерт.

Колектив університету в святкові дні

В напруженій праці і підготовці до великого свята радянського народу і всього прогресивного людства промайнули останні дні жовтня. Почався листопад, місяць, який назавжди увійшов в серця трудящих, як час, коли на одній шостій частині земної кулі було скинуто остогидле ярмо капіталу і покладено початок новій ері — ері пролетарських революцій і соціалізму. Радянські люди свято бережуть пам'ять про події Великого Жовтня, свято бережуть пам'ять про ті дні, коли був покладений початок новому, вільному, радісному й щасливому життю трудящих, коли була створена перша держава трудящих — країна Рад.

В радянських людей є хороша й давня традиція зустрічати революційне свято новими досягненнями в праці, науці, культурі. Кожний радянський патріот прагне прийти до славної дати з найвищим виробничим досягненням, де б він не був, — чи біля станка на заводі, чи на неозорих соціалістичних ланах, чи на освоєнні цілинних і перелогових земель, чи на дрейфуючій науковій станції, на крижаних полях Північного льодовитого океану, аж біля полюса, чи на студентській лаві в аудиторіях вищих навчальних закладів країни.

Значними успіхами в науковій та виховній роботі зустрів славні тридцять сьомі роковини Великої Жовтневої соціалі-

стичної революції колектив нашого університету.

Наказом ректора по Одеському державному університету ім. І. І. Мечникова оголошено подяку за успішне навчання й громадську роботу 95 студентам, 3 аспірантам, що успішно закінчили аспірантуру, 32 професорам і викладачам університету і значній частині працівників наукової і студентської бібліотек, робітникам адміністративно-господарської частини та учбово-експериментальних майстерень.

Велике пошвавлення в передсвяткові дні панувало серед учасників художньої самодіяльності та в студентському клубі університету. Особливо готувались до святкового концерту учасники танцювального колективу університету, яким керує тов. Вишняков, та естрадний оркестр університету.

На всіх факультетах університету відбулися урочисті вечори, присвячені 37 роковинам Великого Жовтня. Особливо добре був проведений вечір на філологічному факультеті. Переможці олімпіади художньої самодіяльності університету, учасники художньої самодіяльності філологічного факультету підготували великий святковий концерт. В цьому велика заслуга члена комсомольського бюро філфаку тов. Загоруйка В., який ось уже другий рік очолює культурно-масовий сектор і виявив небачні здібності як організатора, так і учасника художньої самодіяльності.

4 листопада відбувся урочистий вечір, присвячений великому святу, всьому університетському колективу. Після урочистої частини силами учасників художньої самодіяльності був даний великий святковий концерт. Свою зростаючу майстерність продемонстрували учасники танцювального колективу, естрадного оркестру та окремі виконавці. Великий успіх випав на долю учасників художньої самодіяльності Мишюка А., Загоруйка В., Коффа Г., Зелінського.

Ранок 7 листопада був похмурий. Але радість була у серці кожного учасника святкової демонстрації. Особливо збуджені й схвилювані в цей день чершокурсники. Адже вперше вони зустрічають Великий Жовтень у великій студентській сім'ї нашого університету. Колонна демонстрантів університету розквітчена прапорами, транспарантами, в руках багатьох студентів букети живих квітів, портрети вождів радянського народу, великих учених нашої країни. На коротких зупинках з новою силою лунали пісні. То тут, то там клацали затвори фотоапаратів, — кожен хотів залишити для себе пам'ятку про радість цього великого дня.

А пізно увечері, коли над містом пролунали залпи святкового салюту, святкування великого свята продовжувалось у родинному колі, в колі товаришів і друзів.

А. ТУРОВСЬКИЙ.

ВИДАТНА ПОДІЯ В ЖИТТІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

З великим політичним і трудовим піднесенням радянський народ відзначав 37-і роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції. Для трудящих України підготовка до цього, великого свята збіглася з 15-річчям возз'єднання українських земель в єдиній Українській Радянській державі.

Століттями український народ був розірваний на частини, терпів тяжкий соціально-економічний гніт російського царизму і австро-угорської монархії, був позбавлений вільного національного розвитку.

Боротьба українського народу за своє соціальне і національне визволення і возз'єднання нерозривно була зв'язана з споконвічним прагненням до об'єднання з єдинокровним великим російським народом. Поворотним етапом в житті українського народу було возз'єднання України з Росією, проголошене на славній Перемській Раді в 1654 році. Возз'єднання двох великих слов'янських народів — російського і українського мало величезне прогресивне значення для дальшого історичного розвитку України і Росії. Навіки зв'язавши свою долю з російським народом, український народ визволювався від іноземного поневолення, врятував себе від навісної загрози знищення і забезпечив можливість свого національного розвитку.

Протягом віків український, російський і інші народи Росії пліч-о-пліч боролися проти експлуатарських класів і національного гноблення. Під керівництвом Комуністичної партії боротьба трудящих Росії на чолі з найреволюційнішим в світі російським робітничим класом завершилася перемогою Великої Жовтневої соціалістичної революції, яка принесла свободу всім народам колишньої царської Росії, відкрила шлях до відрощення українського народу і створила передумови для возз'єднання в єдиній державі всіх земель, населених українцями.

Українська Радянська Соціалістична Республіка — невід'ємна складова частина Радянського Союзу — в тісному єднанні і співробітництві з Російською Федерацією та іншими союзними республіками гігантськими кроками рушила вперед по шляху будівництва соціалізму.

В результаті здійснення виробленої Комуністичною партією політики індустріалізації країни за роки довоєнних п'ятирічок Україна зробила величезний стрибок у своєму економічному розвитку. Завдяки соціалістичному співробітництву всіх народів Радянської країни в короткі строки на Україні були створені і оснащені передовою сучасною технікою цілком нові галузі промисловості — тракторобудування, комбайнобудування, верстатобудування, хімія, металургія та ін.

Успіхи соціалістичної індустріалізації країни підготували умови для соціалістичної реконструкції сільськогосподарства. Україна була одним з перших районів, де колективізація сільськогосподарства успішно завершилася уже на кінець першої п'ятирічки. Радянська Україна, поряд з іншими радянськими республіками, стала республікою передового, соціалістичного землеробства, озброєного найновішою потужною машинною технікою, однією з найбільших житниць Радянського Союзу.

За роки радянської влади бурхливо розвинулася соціалістична змістом, національна формою українська культура.

В той час, як трудящі Радянської України в братній сім'ї народів успішно будували нове соціалістичне суспільство, мільйони українців Західної України, Буковини і Закарпаття томилася в капіталістичному рабстві. Після закінчення першої світової війни, внаслідок підступів американо-англійських і французьких імперіалістів, з допомогою найлютіших ворогів народу — українських буржуазних націоналістів, західноукраїнські землі були по-хижацькому

загарбані іноземними державами. Панська Польща захопила Західну Україну, боярська Румунія — Бессарабію і Північну Буковину. Закарпатську Україну імперіалістичні верховоди Антанти віддали буржуазній Чехословаччині. Польські, румунські і чехословацькі окупанти, спираючись на українських буржуазних націоналістів, встановили тут жорстокий колоніальний режим.

Імперіалістичний уряд Польщі розглядав Західну Україну як аграрно-сировинний придаток до центральних промислових районів Польщі, як джерело дешевої сировини і робочої сили.

Система заходів, запроваджувана польськими правлячими колами, сковувала розвиток продуктивних сил Західної України. Величезні природні багатства цих районів — нафта, земляний віск, кам'яна сіль, буре вугілля, ліс по-хижацькому розкрадалися, промислові підприємства закривалися.

Кількість робітників невинно скорочувалася. Лише за час з 1925 по 1939 рік число робітників на великих і середніх підприємствах зменшилося на 40 процентів, в той же час зростало безробіття і зубожіння пролетаріату.

Під гнітом тяжкої експлуатації знемагало і західноукраїнське селянство, яке становило понад 80 процентів всього населення. Більшу половину кращих земель тут загарбали польські магнати і українські поміщики. Навіть за офіційною статистикою понад 80 процентів всіх селянських господарств Західної України мали від 0,5 до 2 гектарів землі, а 16 процентів селян її зовсім не мали.

Політичне і економічне гноблення трудящих супроводжувалося жорсткими національними утисками. Правляча кліка буржуазної Польщі люто придушувала українську національну культуру. Заборонено було українську мову, закривали українські школи і культурні заклади, українське населення насильно ополічували.

В 1919 році в Західній Україні нараховувалося понад 3600 українських початкових шкіл, а в 1939 році їх залишилося трохи більше 100. Українські буржуазні націоналісти, оптом і вроздріб торгуючи інтересами народу, послужили допомогали польським, румунським і угорським окупантам творити чорну справу колоніального поневолення західноукраїнського населення. Активно підтримували українських буржуазних націоналістів в антинародних зрадницьких діях розвідники і шпигуни Ватикану — реакційне уніатське духовенство.

Незважаючи на кривавий терор, трудящі західноукраїнських земель з перших днів окупації героїчно боролися під керівництвом робітничого класу проти іноземних поневолювачів та їх прислужників — українських буржуазних націоналістів за здійснення споконвічної мрії про возз'єднання з своєю матір'ю — Радянською Україною, з великим Радянським Союзом.

Під впливом перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції в 1918—1920 рр. в Західній Україні розгорнувся широкий визвольний рух за знищення капіталістичної експлуатації, за запровадження 8-годинного робочого дня, за визволення від поміщицького гніту. Наслідуючи приклад своїх братів з Радянського Союзу і Радянської України, трудящі Західної України вимагали встановлення радянської влади і возз'єднання з Українською РСР.

Одною з визначних революційних подій було збройне повстання львівського пролетаріату в 1936 році. Повстання вибухнуло у відповідь на розстріл демонстрації безробітних. Робітники спорудили барикади й почали відкрити збройну боротьбу. Лише нестача зброї змусила припинити опір, але львівський пролетаріат продовжував свою боротьбу.

П'ятнадцять років тому, 14 листопада 1939 року Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки ухвалила закон про прийняття Західної України до складу УРСР. Це видатна подія в житті українського народу, яка узаконила віковічній мрії трудящих про возз'єднання. Сьогодні друкуємо статтю доцента С. М. Ковбасюка, присвячену цій знаменній даті.

Боротьбу проти гніту румунських і українських поміщиків та буржуазії за возз'єднання з Радянською Україною вели трудящі Північної Буковини. Грізним виступом проти окупантів було Хотинське повстання в 1919 році, яке охопило до 70 сіл. Румунська воячина з допомогою українських буржуазних націоналістів жорстоко розправлялася з повстанцями.

В 1924 році на півдні Бессарабії вибухнуло Татарбунарське повстання. Повстанці — українські, молдавські і російські селяни боролися за встановлення радянської влади, за возз'єднання з РСР.

Революційний рух трудящих Західної України зливався з революційним рухом трудящих Польщі.

Проте боротьба західноукраїнських робітників і селянської бідноти за свою свободу і незалежність в цей період не була доведена до переможного кінця.

Трудящі Західної України, Північної Буковини і Закарпаття вірили, що настане час, коли на допомогу їм придуть народи великого Радянського Союзу.

У вересні 1939 року, коли під ударами німецько-фашистської воєнщини розпалася панська Польща, Радянський Союз вважав своїм священним обов'язком подати допомогу єдинокровним українцям і білорусам, кинувши напроваляще польським буржуазним урядом.

Весь радянський народ з патріотичним піднесенням і ентузіазмом схвиляв це історичне рішення, одностайно підтримуючи мудру політику Комуністичної партії і Радянського уряду.

17 вересня 1939 р. героїчні війська Радянської Армії перейшли радянсько-польський кордон і протягом кількох днів визволили українців і білорусів з-під іноземного ярма.

З великою радістю і сердечною вдячністю зустріли своїх визволителів багатостраждальне населення Західної України і Західної Білорусії. Визволений народ з піднесенням висловлював свою любов і відданість Комуністичній партії, Радянському уряду, народам Країни Рад і особливо великому російському народові.

Ставши господарем своєї долі, трудящі Західної України дістали можливість самі розв'язувати основні питання свого державного життя. Вперше в історії західноукраїнських земель відбулися справжні демократичні вибори в Українські Народні Збори, куди трудящі надіслали своїх кращих синів і дочок.

Народні збори Західної України, які відбулися 26—28 жовтня 1939 року, одностайно прийняли історичні рішення про встановлення радянської влади в Західній Україні, про входження Західної України до складу Союзу РСР і возз'єднання її з Українською РСР. 1 листопада в Позачергова сесія Верховної Ради СРСР прийняла історичний закон про включення Західної України до складу Союзу Радянських Соціалістичних Республік з возз'єднанням її з Українською Радянською Соціалістичною Республікою.

Зростання могутності Радянського Союзу і успіхи його зовнішньої по-

літики в 1940 р. ознаменувалися новою визначною перемогою. Здійснилося довгожданне визволення трудящих Бессарабії і Буковини, змучених багаторічним гнітом поміщиків і капіталістів.

Встановивши радянську владу, трудящі західноукраїнських земель під керівництвом Комуністичної партії, на основі ленінсько-сталінської національної політики почали будувати нове соціалістичне життя. Але це мирне будівництво було перерване розбійницьким нападом гітлерівської Німеччини.

Народи Союзу РСР на чолі з великим російським народом, ще тісніше згуртувавшись навколо Комуністичної партії, відстояли честь і незалежність своєї Батьківщини, здобули історичну перемогу над фашизмом.

В червні 1945 року за договором з Чехословацькою республікою до складу Радянської України ввійшла Закарпатська Україна, що майже тисячу років перебувала під гнітом чужоземних загарбників.

Після возз'єднання всіх українських земель Радянська Україна стала однією з найбільших держав Європи. Територія її досягла 612 тисяч квадратних кілометрів.

Возз'єднання всіх українських земель здійснено завдяки радянському соціалістичному ладові, мудрому керівництву Комуністичної партії, зміцненню сил і могутності великої Батьківщини—Союзу РСР, завдяки величезній допомозі всіх народів нашої країни і передусім великого російського народу.

Трудящі Радянської України, спираючись на економічну могутність Радянського Союзу, на основі братньої допомоги всіх народів країни соціалізму, швидко ліквідували тяжкі наслідки війни і рушили вперед всі галузі народного господарства і культури. Українська РСР дає тепер країні більше ніж до війни вугілля, металу, машин, хліба і інших сільськогосподарських продуктів.

У творчій праці все тісніше об'єднуються трудящі всіх радянських республік, дедалі міцнішими стають їх співробітництво і взаємодопомога. Український народ, вдячний своїм братам за їх допомогу, продукцією своєї промисловості і сільськогосподарства допомагає народному господарству інших братніх республік. Сяни Радянської України самовіддано працюють на будівництві нових заводів, гідроелектростанцій Російської Федерації і інших радянських республік. Понад 23 тисячі українців гаряче відгукнулися на заклик партії і уряду взяти участь у виконанні найважливішого державного завдання по освоєнню цілих і передових земель на сході країни.

На основі невинного піднесення народного господарства зростає матеріальний добробут і культурний рівень трудящих мас. Соціалістичний лад відкрив широкий простір для розвитку радянської науки, літератури і мистецтва.

Великі соціалістичні перетворення відбулися в західних областях республіки. В небагато короткі строки тут не тільки докорінно реконструйовані старі, але й створені сотні нових промислових підприємств з найновішим устаткуванням. Понад 3 тисячі промислових підприємств західних областей республіки тепер дають країні найрізноманітнішу продукцію.

Вся радянська країна допомагає трудящим західних областей успішно розвивати народне господарство і культуру. Тільки до одного міста Львова за роки першої післявоєнної п'ятирічки завезено понад 8 тисяч одиниць найновішого промислового устаткування.

До західноукраїнських міст Львова, Дрогобича і інших регулярно

приїждять новатори виробництва Москви, Ленінграда, Баку, Києва, щоб передати місцевим робітникам багатий досвід соціалістичної праці. За останні роки в західних областях вирости кадри новаторів виробництва, чимало з них відзначені високими урядовими нагородами.

Невпізнано змінилося місто російської слави—Ізмаїл. В місті працюють два цегельні заводи, м'ясокомбінат, дві швейні і одна кондитерська фабрики та багато інших підприємств. Недавно став до ладу ізмаїльський консервний завод. В спорудженні цього найбільшого на Україні підприємства консервної промисловості взяли участь багато виробничих колективів Москви, Ленінграда, Уралу. В цьому році завод виготовив щось сім мільйонів банок консервів. З пуском в дію другої черги потужність заводу зростає до 40 мільйонів банок консервів.

Значні кошти вкладуються в житлове будівництво. Тільки за останні чотири роки в місті збудовано 75 багатопверхових будинків з загальною житловою площею 35 тисяч квадратних метрів. В поточному році держава асигнувала на житлове будівництво 14 мільйонів карбованців.

Великою перемогою в розвитку сільського господарства є завершення суцільної колективізації в західних областях республіки. Трудячі селяни цих областей цілком переконалися в перевагах колективного господарства, твердо і безповоротно стали на шлях колгоспного життя.

Радянська влада передала селянам визволених районів один мільйон гектарів поміщицьких земель, на яких замість дрібних, розпорочених індивідуальних селянських господарств розгорнули свою діяльність сотні колгоспів, озброєних найновішою потужною технікою. Тепер в західних областях УРСР працює понад 250 МТС, які мають величезну кількість тракторів, комбайнів, автомашин, молотарок та інших складних сільськогосподарських машин.

У відповідь на піклування Комуністичної партії і Радянського уряду колгоспники західних областей, втілюючи в життя рішення вересневого і лютнево-березневого Пленумів ЦК КПРС, самовіддано борються за дальше піднесення врожайності всіх сільськогосподарських культур, добиваються крутого піднесення всіх галузей колгоспного виробництва.

В колгоспах західних областей за останні роки вирости чудові майстри високих урожаїв, знатні механізатори, тваринники. За успіхи в розвитку сільського господарства в західних областях УРСР 59 колгоспників присвоєно почесне звання Героя Соціалістичної Праці, понад 5000 чоловік нагороджено орденами і медалями Радянського Союзу.

В західних областях проведена справжня культурна революція. Якщо до визволення тут близько 70 процентів дорослого населення було неписьменне, то тепер у школах навчається до 1300 тисяч дітей, в 23 інститутах і трьох університетах здобувають вищу освіту 30 тисяч юнаків і дівчат.

У возз'єднанні західноукраїнських областей успішно розвивається культура, мистецтво, плідотворно працюють культосвітні й наукові заклади. Значною подією в житті західних областей було відкриття у Львові філіалу Академії наук Української РСР.

Величезне значення для комуністичного виховання трудящих має Львівський філіал музею В. І. Леніна.

Великий і славний шлях пройшов український народ за роки радянської влади.

І тепер під непереможним прапором Комуністичної партії він разом з братніми народами країни соціалізму самовіддано бореться за дальший розвиток народного господарства і культури, впевнено йде вперед по шляху до комунізму.

С. КОВБАСЮК,
кандидат історичних наук.

Покінчити з формалізмом у комсомольській роботі

Своїх кращих товаришів комсомольський колектив обирає в керівні органи і довіряє їм керівництво всією комсомольською організацією. Якою ще більшою може бути честь для комсомольця-вожака, ніж виправдати це велике й почесне довір'я комсомольських мас.

Та, на жаль, не всі, кому комсомольська організація довіряє, виправдовують це довір'я. Так трапилось і з колишнім комсоргом II курсу (рос. відділ) філологічного факультету Мертвцевою Ю. До роботи комсорга Юля Мертвцева поставилась несерйозно, більше того, вона втратила всяке почуття пильності. Україн в занедбаному стані у Мертвцевої була справа із сплатою членських внесків комсомольською групою. Вона ніколи не знала, хто вже сплатив внески, а хто ні. А щоб здати внески вчасно сама платила за всю групу і в звітній відомості підроблювала підписи комсомольців. Плоди такої організаційної роботи не заставили себе довго чекати. На курс із заочного відділу була переведена студентка Іванова. Ще до цього Іванова загубила комсомольський квиток, але про це нікого не повідомила.

Про втрату комсомольського квитка Іванова не сказала і комсоргу Мертвцевої. А Мертвцева, за звичкою, продовжувала платити членські внески за всю групу і з першого ж разу легко підбила в відомості підпис Іванової. Цілий семестр Мертвцева платила внески за Іванову, жодного

разу не запитавши про наявність комсомольського квитка

Таким чином, студентка Іванова, фактично не будучи комсомолкою, брала участь в роботі всіх комсомольських зборів з правом рішального голосу, голосувала за ті чи інші рішення комсомольської організації. Ось до чого привела втрата пильності у комсорга Мертвцевої!

Комсомольське бюро філфаку, розібравши персональну справу Мертвцевої, винесло їй догану за халатне відношення до своїх комсомольських обов'язків.

Ми часто говоримо про формалізм в комсомольській роботі, але мало боремося з ним. Випадок із Мертвцевою — яскравий приклад прояву формалізму.

Цей приклад говорить за те, як ще незадовільно поставлена в нас робота із кадрами комсомольських вожаків, як самі комсомольські керівники похороно керують комсомольськими масами, коли справді всі справи зводяться до папірців, за якими не бачать людей, не хочуть працювати з ними.

Комсомольська організація повинна вести боротьбу з проявами всякого формалізму так, як цього від нас вимагають рішення XII з'їзду ВЛКСМ.

С. БЕРЕЗЮК, секретар комсомольської організації IV курсу філфаку.

Більше піклування про культурно-побутові потреби

Звітно-виборна профспілкорова конференція співробітників університету виявила цілий ряд важливих недоліків у роботі місцевого.

Делегати в своїх виступах піддали гострій критиці роботу місцевого, безініціативність і байдужість його до потреб працівників.

Профспілкорова організація університету має всі умови для того, щоб багато зробити в справі допомоги партійній організації в культурно-масовій роботі і в питаннях побуту. Взяти хоча б організацію популярних лекцій, атеїстичну пропаганду, культпоходи та екскурсії, демонстрацію науково-популярних фільмів, спортивну роботу і художню самодіяльність викладачів і співробітників університету.

Профспілкорова організація повинна більше піклуватись про забезпечення матеріальних потреб співробітників університету. А такі питання, як постачання палива і заготівля овочів на зиму, оздоровлення співробітників і їх дітей, житлове будівництво для професорсько-викладацького складу — всі ці питання лишаються нерозв'язаними. Умови роботи викладачів могли б бути набагато кращими. Нема кімнати відпочинку, нема можливості випити склянку чаю і поспіяти, нема де

помити руки. Хіба не місцевком повинен зайнятися цими і багатьма подібними питаннями?

Делегати тт. Мамонтова, Лейбман, Симоненко, Савченко та ін., що виступили в дебатах, правильно ставили питання про поліпшення роботи профспілкової організації університету. Не задовільнив делегатів абсолютною безвідповідальний виступ проректора по адміністративній частині т. Дейментова, який виявив повне нерозуміння основних завдань по максимальному задоволенню постійно зростаючих матеріальних і культурних потреб радянських людей. Тим більш дивно було чути цей виступ, що т. Дейментов — комуніст, і в його службові обов'язки входить допомога місцевкомові в багатьох ще досі не розв'язаних питаннях.

Слід відзначити також байдуже ставлення делегатів до роботи профспілкової конференції. Конференція була призначена на 15 жовтня, але в ході її довелось ставити питання про закриття засідання і призначення іншого терміну через відсутність кворуму і відсутність бажаючих виступити в обговоренні доповіді голови МК тов. Гребеннікова.

Профспілкорова конференція прийняла розгорнуте рішення.

Добрий почин

В цьому році вперше на нашому факультеті організовано гурток теорії літератури (керівник Г. А. В'язовський).

Гурток має на меті підвищення рівня знань студентів-літературознавців. На гуртку поставлено ряд важливих і цікавих тем, як: «Характер і тип в художньому творі», «Контраст, як засіб типізації» тощо. Члени гуртка провели вже кілька засідань. Цікавим було спільне засідання з літератур-

ною студією і молодими літераторами робітничої молоді міста на тему «Проблема позитивного героя в літературі соціалістичного реалізму» (доповідь студента III курсу Беленькова).

Перше об'єднане засідання має, звичайно, ряд недоліків. Зокрема, мало було виступів молодих поетів.

П. ЗАДИРАКА, студент V курсу філологічного ф-ту. (Із газ. «Філолог»).

Вивчаємо метод Мальцева

Нова система обробки ґрунту і посіву, розроблена колгоспним вченим-новатором лауреатом Сталінської премії Т. С. Мальцевим, сколихнула вчений світ Радянського Союзу і країн народної демократії. З кожним днем росте і шириться інтерес до нового оригінального розв'язання питання підвищення родючості ґрунту і врожайності польових культур.

Внаслідок застосування нової системи обробки ґрунту і посіву у колгоспі «Заповіти Леніна», Шадринського району, Курганської області, де працює Т. С. Мальцев, в 1953 р. зібраний в умовах великої посухи врожай зернових на площі 2350 га по 20,2 центнерів з га, а валовий збір, в порівнянні з 1950 роком, виріс більш ніж в два рази.

Широке використання виробничих дослідів, запропонованих Т. С. Мальцевим, здійснюється на Україні вже в цьому році в 2250 колгоспах, 130 МТС, 176 радгоспах.

В нашому підшефному колгоспі ім. Леніна, В-Михайлівського району також проводиться вивчення методу Т. С. Мальцева в конкретних польових умовах.

В нашому університеті, як і у всіх вузах, викладається основи нової системи обробки ґрунту.

Студенти біологічного факультету, відвідуючи обласну сільськогосподарську виставку, ознайомились з безвідвальним плугом, виготовленим на Одеському заводі ім. Жовтневої революції і призначеним для глибокої оранки за методом Мальцева.

Студенти IV курсу спеціалізації генетики і селекції під час великої спецпрактики детально ознайомились з одним із дослідів, закладених на полях насіннево-розвідного господарства Всесоюзного селекційно-генетичного Інституту ім. Т. Д. Лисенка — «Дачная». В цьому досліді будуть вивчатись різні методи обробки ґрунту, в тому числі і метод Мальцева в умовах Одеської області.

В цьому колгоспі ми бачили посіви озимої пшениці, вирощені на полі, обробленому за методом Мальцева і звичайною оранкою на глибині 20—22 см. Поряд з гусеничним трактором проводиться оранка злущеного поля плугом без відвалів за методом Мальцева. Ми виіррили глибину оранки, виявилось, що вона досягає 40—45 см. При цьому ґрунт не перевертається, а лише трохи піднімається і розпушується.

Ознайомлення з оранкою за методом Мальцева справило на нас велике враження і є необхідним у нашій підготовці до майбутньої самостійної роботи.

А. ЧЕРНЕГА, студент IV курсу біологічного ф-ту.

ЩАСТЯ ВІЛЬНОГО ЖИТТЯ

У популярній на Ізмаїльщині пісні місцевого радянського автора співається:

У Дуная цветет
Край привольный в садах —
Это слава идет
О героях труда.

Весна... Труд... Щастя... Як характерні і невіддільні одна від одної ці риси нашої молодості, бадьорості, риси нашої радянської весни. І радісно знати, що з двох тисяч студентів нашого університету переважній більшості припало жити всі ці роки в час цієї щасливої радянської весни. Лише небагатьом радить цього життя наповнила душу всього декілька років назад. Мова йде про тих, хто прийшов в університет з Бессарабії, Буковини та Західної України.

22 роки румунські загарбники експлуатували народи Бессарабії. Фізичні хмари затьмарили бессараблякам ясне сонце. Гніт, знущання, різкі переслідували їх за найменший опір. Непосильні податки, злидні, майже повна відсутність освіти, особливо середньої і вищої, — ось чим характеризується життя бессарабців.

Автору цих рядків за 10 років життя при експлуататорах, як і багатьом іншим, прийшлося відчувати силу удару румунського шєфа і сільського буржуа. Але народ не мовчав. Він виступав на боротьбу проти своїх і чужих пригноблєвачів. Так в вересні 1924 р. експлуатація румунських бояр переповернула чашу

народного терпіння, і він повстав. Над селом Татарбунари замайорив червоний прапор. Повсталих підтримали жителі інших сіл. Від Дунаю і до Дністра прокотилась хвиля повстання — свободолюбивий народ піднявся на боротьбу. Загарбники жорстоко розправились з повсталими, але боротьба за щастя — невгасима і непоборна боротьба, і вона продовжувалась до повного вигнання румунських бояр.

Не впізнати Придунайський край зараз, через 10 років після звільнення від фашистських загарбників. Наше село Дивізія, як і багато інших сіл і міст Ізмаїльщини, помолділо, прийняло новий, радянський вигляд. Селяни об'єдналися в п'ять колгоспів.

Колгоспи збирають багаті урожаї злакових і овочевих культур. В цьому році мені, колгоспнику сільгоспартілі «Червоний степ», після закінчення Білгород-Дністровського педучилища і вступу в університет, вдалось декілька днів попрацювати в колгоспі. Цікавий і благородний цей труд на широкому вільному полі, де з краю в край переливається хвилями колгоспна пшениця.

При індивідуальному господарстві в нас збирання урожаю затягувалось до вересня місяця. За роки радянської влади механізація сільськогосподарських робіт досягла 90—95%.

Це дало можливість в стислі строки і без втрат збирати врожай. Зараз в нашому селі працює 4 клуби, з них 2 сільських, кіностаціонар, сільська бібліотека, працює кращий в районі маслозавод, птахо-база, лікарня і млин, який належав раніше румунському капіталісту. Замість одного магазину зараз працює сільмаг, культмаг, 5 периферійних магазинів, створено 4 майстерні побутового обслуговування.

Великі зміни сталися і в духовному житті дивізіян: багато колгоспників навчаються в 2-ох вечірніх школах, політгуртках при колгоспах.

Село в 1953 р. стало повністю радіофіковане. Працюють середня, семирічна і початкова школи, в яких діти вчать на українській мові, а під час окупації рідною мовою говорили потай від поліції, шєфа, румунських вчителів. Перші випускники вчаться в одеських і інш. вузах країни. В технічному інституті вчаться син колишнього бідняка Бистрика, в політехнічному — Старовика і Дорошенка, в лєнінградському фінансовому — Зайцева.

Дивізія має вже своїх спеціалістів. Це вчитель історії Дорошенко, що закінчив в цьому році Кишинівський педінститут, вчителі початкової школи Деревенча, Єфименко, Самуренко і ін., що закінчили Білгород-Дністровське педагогічне училище, в якому зараз вчиться більше 20 майбутніх педагогів.

Всього в вузах і технікумах з села учиться понад 70 чоловік — май-

бутніх радянських спеціалістів. Слід відмітити, що в тому ж таки Вікторок-Дністровську при окупації вчилося лише 2 чоловіки з Дивізії, але вони не змогли закінчити гімназію, тому, що батьки неспроможні були платити за навчання.

Дивізіяни дуже люблять співати, танцювати. Популярні в них і молдавські танці. Молодь села часто виступає перед колгоспниками з концертами, а в цьому році приймала участь в республіканському огляді художньої самодіяльності, присвяченому 300-річчю возз'єднання України з Росією. За виконання «Новини» В. Стефаніка колгоспникам села Дивізія був присуджений цінний подарунок. Само собою розуміється, що не тільки життя села Дивізії докорінно змінилось. Ця зміна сталася в усіх селах Придунайського краю, жителі якого разом з усім радянським народом будують комунізм. Про це рапортували бессарабці столиці України — Києву в пісні місцевого автора, якою хор Ізмаїльщини почав свій виступ:

Машини, тракторы, комбайны
Крестьянский облегчили труд.
Из года в год колхозы края
Все краше, радостней живут.
Живем мы радостною солнечною
жизнью,
Мы славим Родину и песней и
трудои,
Веред уверенно и смело к
коммунизму
С Коммунистическою партией
идем.
ШЕВЧЕНКО, студент I курсу історичного факультету.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОЧТИ

Активну громадську роботу—участь в спортивній роботі сполучають студентки фізико-математичного факультету з успішним навчанням. На фото: жіноча спортивна команда фізмату, що завоювала приз газети «За наукові кадри».

В горобиній ночі

В горобиній ночі,
У глухій, беззорій,
Піяво клекоче
Зле та гнівне море.
З променистим ранком,
Ген, на цілі милі
Бігають у танку
Білогриві хвилі.
В полудневу тишу,

У гарячу пору
Хвилями колише
Невгамовне море.
І за цей неспокій
Хвильне й неозоре,
Я здруживсь глибоко
Із тобою, море.

Володимир ЗІНЧЕНКО

Мы не часто с тобою встречались

Мы не часто с тобою встречались
И смотрели друг другу в глаза,
И о чем мы порою мечтали
Не успели еще рассказать.
Не успели друг другу признаться,
Что порой без причины грустим,
Хотя мне далеко уж за двадцать,
А тебе еще нет двадцати.
Своим сердцем ты чувствуешь
Чаще
Среди многих друзей и подруг,
Кто из них лишь один настоящий
Будет верный товарищ и друг.

Только нам объясняться не нужно,
И не нужно искать лишних слов.
Ведь хорошая чистая дружба
Переходит так часто в любовь.
Пусть другой с факультета иного
Будет чаще тебе по пути,
Но от этого чувства большего
Нам с тобой никуда не уйти.
Так давай сохраним эту дружбу,
В путь далекий с собою возьмем.
И поэтому в жизни нам нужно
Непреречно всегда быть вдвоем.
Вл. КИПЯТКОВ.

НОВА ГАЗЕТА

Кафедра іноземних мов та гуртки, які працюють при кафедрі, випустили перший номер стінгазети «Радянський студент». Статті, поміщені в газеті, написані англійською, німецькою та французькою мовами, а їх автори в переважній більшості студенти нашого університету.

Члени гуртка німецької мови, яким керує ст. викладач П. З. Сілло, розповідають в газеті про успішну роботу гуртка.

Газета, починаючи з цього номера друкуватиме кращі переклади наших студентів. Слід відмітити вміщений в газеті переклад вірша Гете «Міньон» студента історичного факультету Шульги.

Активну участь у випуску номера брали викладачі кафедри іноземних мов тт. Якименко, Сілло, Жукова, Гречаний та Авербух.

ЕКСПУРСІЯ
ДО ДРУКАРНІ

Для кращого розуміння термінології типографської справи, яка зустрічається в творі Будо Узе «Карастся смертю—нагороджується життям», група студентів другого курсу українського відділу відвідала університетську друкарню. Співробітниками друкарні були продемонстровані процеси набору, друкування, а також показані головні частини станків для друку і набору.

Більше уваги запитаю читачів

З перших днів свого існування мічуринський кабінет користується заслуженою повагою співробітників і студентів біологічного факультету.

Зібрана в ньому періодична біологічна література дає можливість швидко ознайомитися з новими досягненнями з різних питань біології. Багато допомагав у користуванні літературою абонемент мічуринського кабінету.

Однак, в останній час кабінет змінив правила користування літературою. Абонемент існує, за словами завідуючого

кабінетом, лише для викладачів. Аспіранти, лекційні асистенти, не говорячи вже про інших співробітників факультету, не мають можливості користуватися абонементом.

Звувився також список одержуваних журналів («Летопись журнальных статей» і т. д.), наявність яких в кабінеті могла б зекономити значну кількість часу викладачів і студентів.

Необхідно наблизити роботу кабінету до запитів читачів.

В. СЕВАСТЬЯНОВ, лекційний асистент.

В. Мошняга і В. Гомоляко—відмінники навчання і активні учасники громадської роботи

ЗНАМЕННА
ДАТА

Вся країна відмітила 100-річчя героїчної оборони Севастополя.

Наукова бібліотека ОДУ організувала виставку, присвячену цій знаменній даті. Виставка розповідає про міжнародні події, які викликали Кримську війну 1853—1856 г., на ній представлені записки очевидця і матеріали з історії Кримської війни. На виставці знайшли своє відображення події, які передували облозі Севастополя: Синопський бій і бомбардування Одеси.

Широко представлена література про героїчну оборону Севастополя, про героїзм російських солдат і командирів, про Корнілова і Нахімова, про діяльність Пірогова. Славні традиції захисників Севастополя запалювали російських людей на боротьбу проти іноземних загарбників. Виставка відображає період Севастопольської епопеї 1941—1942 рр. Відстоюючи місто бойової слави, севастопольці показали приклад беззавітної любові й відданості соціалістичній Батьківщині. Севастополь став містом-героем. В останньому розділі виставки показана художня література, присвячена героїчним боям за Севастополь.

Казанський університет
ім. В. І. Ульянова (Леніна)

За 150 років свого існування Казанський університет вніс великий вклад в розвиток передової науки. В стінах університету зародилися прославлені наукові школи: математична—М. І. Лобачевського; хімічна—О. М. Бутлерова; медичинська, що дала світові таких видатних вчених, як П. Ф. Лесгафт, В. М. Бехеров і т. ін.

В цьому університеті вчилися Л. М. Толстой, С. Г. Аксаков і інші письменники. В ньому вчилися багато російських революціонерів. В 1887 р. в Казанський університет поступив В. І. Ленін. Тут розпочав він свою революційну діяльність.

В актовому залі 16 грудня 1887 р. проходила знаменита сходка, в якій В. І. Ленін приймав діяльну участь.

За роки радянської влади університет виріс у велику учбово-наукову установу. Він має сім факультетів, 2 науково-дослідних інститути, обсерваторію. Його наукові сили працюють над питаннями, зв'язаними з будівництвом на Волзі великих гідроелектростанцій, вивчають родовища нафти і інших корисних копалин Поволжя, Прикам'я і Приуралля. Своєю діяльністю університет допомагає виконанню п'ятого п'ятирічного плану.

ВИСТАВА ПРО СМІЛИВИХ

Недавно відбувся культпохід наших студентів у театр музкомедії на «Вільний вітер» (музика І. О. Дунаєвського, текст Тіпота, Віннікова і Крахта) — одну з небагатьох радянських музкомедій, удостоєних Сталінської премії.

Справжні твори мистецтва мають одну чудову особливість, в якій виявляються всі їх якості, — вони ніколи не набридають; безліч разів ми слухаємо «Вальс-фантазію» Глінки і «Камаринську» Чайковського, арію з «Івана Сусаніна» і «Садко», світлі, «людяні» вальси Штрауса і полонез Агінського, героїчну, бунтівничу музику Бетховена, радянські ліричні пісні і пісні народів СРСР. Слухаємо завжди з новою радістю і подивом, з гордістю за людину, що змогла створити ці нетлінні духовні скарби.

Хороший настрій залишає по собі оптимістична життєстверджуюча музкомедія «Вільний вітер», провідна тема якої—боротьба за свободу і незалежність своєї вітчизни моряків за кордоном нашої країни.

Місце дії—маленький північний порт однієї з маршалізованих держав. Моряки святкують перший свій вихід у море після довгих тяжких років гітлерівської окупації. Більшість з них—колишні бійці гірських партизанських загонів, що відстоювали свободу своєї країни від окупантів на чолі з відважним Стефаном Месником, і зараз, після звільнення, готові потонути в рідній стихії, так скучили за морем, вільним і безкраїм, різноманітним, як людська душа...

Матрос Янко кохає дочку вдови моряка Стеллу, вона відповідає йому взаємністю, але на їхньому шляху стає управляючий портом Георг Стан, колишній німецький прихвостень. Тепер його господарі американці.

Він іде на різні підлоти, щоб перешкодити щастю Стелли і Янко, та завдяки вірним їм друзям (Піліті, Монні, Хомі й Філіпу) йому це не вдається. Янко признається Стеллі, що він і є Стефан Месник, про якого народ співає прекрасну пісню, пісню про «Вільного вітра», він і зараз бореться з новими претендентами на світове панування і, якщо раніше німці оцінили його голову в 10000 марок, то тепер американці дають за неї більше і в іншій валюті. Та народ любить і кохає свого «Вільного вітра» від переслідувань поліції, скрізь у нього друзі і вірні помічники—моряки і робітники, вантажники і артисти.

Янко закликає моряків затримати вихід у море, бо на їхніх кораблях везуть зброю проти маленького південного вільнолюбного народу. Вони відмовляються вийти в море, відмовляються везти війну і нещастя іншим народам.

Моряки і вантажники порту об'єднуються у своїй боротьбі проти запродавців і їх заокеанських господарів. Гордо і заклично звучить пісня:

«Друг мой, будь, как «Вольный ветер»,
Твой путь один—всегда вперед,
Солнце лишь смелым светит,
Счастье лишь к ним идет!».

У виконанні артиста Динова образ Янко—це образ справжнього народного героя, про якого складають народні пісні; мужній і веселий Янко бореться за щастя своєї країни, проти нових підпалювачів війни. Рішучий, вольовий і непохитий, він водночас, ніжний і чуйний, глибоко людський у відношенні до Стелли, яку він так кохає.

Винятково легко веде свою роль артистка Дьоміна; у повній життєвій переконливості повстає перед нами Піліта—весела, з гострим розумом дівчина з бідняцької сім'ї, служниця портового кабачка «Сьоме небо».

Злагоджено грає з нею в парі Міхас (арт. Левкович), що зрозумів, врешті, всю підлість і продажність свого родича Георга Стаха. Образ Клементина Меріч (арт. Зелінська) вийшов недосить чітко окресленим; діалог її часто не досягає потрібного ефекту, так само, як і посмішка, що не сходить з лиця Філіпа (арт. Гохберг) і деш зникає образ в цілому. І Філіп, Хома в парі з ним грають вірно.

Артист Артитмак, що малює образ Цезаря Галля, пристрасного і талановитого артиста іноді захоплюється роллю і переграє.

Чудово передані невеликі, але дійсно важливі в спектаклі ролі жадібного господаря кабачка, хижого однокласника штурмана, американця Честерфілда і його прислужника Стана. Добре виконує хор пісню про «Вільного вітра», але йому ще не вистачає драматичної гри в цей момент для більшої виразності прекрасної пісні.

Балет, що вже завойовує визнання одеситів, був на цей раз не на висоті своїх можливостей. Йому не вистачало злагодженості і краси рухів як у першому танку (сцена з господарем кабачка) і в другому (танець моряків), що особливо прикро. Але все це забуваеш, коли знов і знов згадуєш мелодію оперети, які давно вже стали широко розповсюдженими.

Незважаючи на окремі недоліки в цілому вистава—значне творче досягнення артистів театру музкомедії і ми, студенти, від широкого серця бажаємо молодому театрові успіхів роботи.

Редактор І. М. ДУЗЬ